

Arrest

nr. 237 724 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 augustus 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 oktober 2018 en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 9 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Deh Afghanan (Maidan Shahr, provincie Maidan Wardak). U bent van Tadzjiekse origine. U ging niet naar school maar volgde wel enkele jaren koranlessen. U werkte in de landbouw. U heeft een zus die ouder is en twee jongere broers. Zij wonen nog bij uw moeder. Uw vader is sedert geruime tijd vermist. Bij aankomst in België verklaarde u zestien jaar oud te zijn.

Uw vader werkte voor de lokale politie (arbaki) in het district Jalrez (provincie Maidan Wardak). De Taliban verspreidden een brief waarin stond dat elkeen zijn activiteiten voor de overheid diende te staken. Uw vader gaf daar geen gehoor aan. Begin mizan 1395 (eind augustus 2016) zijn de Taliban naar jullie huis gekomen. U en uw moeder werden geslagen, uw vader werd meegenomen. Sindsdien hebben jullie niets meer van hem vernomen. Ongeveer tien dagen later zijn de Taliban nog eens langsgeslagen. Ze vroegen u waar de wapens van uw vader waren. U was niet op de hoogte van de eventuele aanwezigheid van wapens en zei dit tegen de Taliban. U werd geslagen, verloor het bewustzijn en werd wakker in de auto van de Taliban. Jullie waren onderweg toen er een vuurgevecht uitbrak. Toen het gevecht stopte, werd u bevrijd door mensen van de Afghaanse autoriteiten. Zij namen u mee naar huis, waarna uw familie u naar een hospitaal bracht waar u verzorgd werd. De Taliban hadden u verwond aan de arm, zij hadden ook uw neus gebroken. Toen u ontslagen werd uit het hospitaal, kon u niet naar huis terugkeren maar vond u onderdak bij uw oom.

U reisde naar Nimroz waar u de grens overstak. Vervolgens bent u via Pakistan, Iran, Turkije (verblijf gedurende een jaar), Bulgarije, Servië (verblijf gedurende zeven maanden), Griekenland, Macedonië, opnieuw Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België gekomen. Op 4 oktober 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen met de Taliban vreest. Sinds uw vertrek uit het land zijn ze nog drie of vier keer naar u komen vragen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), foto's van uw vader, een attest van een dokter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet voorts worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. U gaf bij aankomst in België op 4 oktober 2018 en bij aanvang van uw asielprocedure aan dat u op dat ogenblik 16 jaar en 2 maanden oud was (Inschrijving en Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van Bureau Minteh). Er werd na medisch onderzoek echter vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dat

onderzoek is immers gebleken dat u op 19 oktober 2018 ouder was dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan. Bovendien kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast.

U verklaart voorts dat uw vader voor de lokale politie werkte maar heeft daar zeer weinig info over, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ernstig aantast. Zo kan u niet zeggen sinds wanneer hij voor de politie zou zijn beginnen werken, en wat hij voordien deed kan u ook niet duiden. U zegt dat hij een commandant was ten tijde van de oorlog tegen de Sovjets. Dit lijkt sterk, daar die oorlog van de jaren 1980 dateert en uw vader heden nog altijd maar 45 of 50 jaar oud zou zijn (CGVS, p.9). Bovendien weet u niet voor welke van de toen actieve groeperingen van de mujaheddin hij toen actief zou zijn geweest en blijkt u zelfs geen van die groeperingen bij naam te kennen (CGVS, p.10). Gevraagd naar meer uitleg bij zijn toenmalige activiteiten, wijzigt u overigens uw relaas en zegt u dat hij "niet echt gezegd heeft dat hij een commandant was" (CGVS, p.10). Voor welke commandant uw vader dan werkte, weet u echter ook al niet (CGVS, p.10). Voorts is het zeer opmerkelijk dat u geen documenten neerlegt die zouden aantonen dat uw vader inderdaad voor de politie werkzaam was, daartoe een opleiding genoot, aan de regio Jalrez toegewezen werd, een wapen mocht dragen of een loon kreeg uitbetaald voor het geleverde werk. Nochtans mag worden verwacht dat dergelijke documenten wel bestaan. U beperkt zich tot enkele foto's van een persoon in uniform waarvan u beweert dat het uw vader is maar die eender wie kan zijn. Bovendien bestaat er blijkbaar geen foto waarop u samen met deze man te zien bent (CGVS, p.5-6).

Dat de Taliban u zouden hebben geïnterviewd, blijft overigens een merkwaardig gegeven. U zegt en herhaalt diverse keren dat de Taliban meenden dat uw vader wapens had en dat u op de hoogte was van de geheimen van uw vader. Zij gingen er van uit dat u wist waar de wapens werden opgeslagen (CGVS, p.8, 15, 18). Echter stelt u zelf geen weet te hebben van dergelijk wapentuig en wordt niet duidelijk waarom de Taliban een andere mening zouden zijn toegedaan. U verklaart dat uw vader een gewoon lid van de arbaki was en in die hoedanigheid inderdaad altijd een wapen droeg (CGVS, p.8). Echter heeft u ook verklaard dat de Taliban hem dit wapen afhandig maakten toen ze uw vader kwamen halen (CGVS, p.8). Zelf verduidelijkt u nergens waarom men zou menen dat uw vader nog andere wapens verborgen hield. Als het CGVS u de vraag stelt, beweert u overigens plots dat jullie land hadden, en dat uw vader de wapens misschien in de tuin of elders op de gronden begraven had (CGVS, p.15). Echter blijkt dit niet meer dan een vermoeden dat nergens op gebaseerd is.

Verder merkt het CGVS op dat uw verklaringen met betrekking tot de ontvoering door en bevrijding uit handen van de Taliban evenmin overtuigen. U zou in het voertuig van uw ontvoerders hebben gezeten toen er plots een vuurgevecht uitbrak tussen de Taliban en de autoriteiten. Vervolgens zouden die laatste u dan uit het voertuig hebben bevrijd. Het is merkwaardig dat u het eerst over een actie van de politie heeft. Als het CGVS opmerkt dat u eerder (bij de DVZ) nog sprak over het leger, zegt u dat het inderdaad het leger was en argumenteert u dat er eigenlijk geen verschil bestaat tussen leger en politie, dat het Afghaanse leger door de meesten politie wordt genoemd (CGVS, p.15). Dit is weinig ernstig, er bestaan wel degelijk wezenlijke verschillen tussen de politie en het leger. Hoewel u vervolgens wel zou hebben gepraat met de mensen van de autoriteiten (CGVS, p.16), waarbij u onder meer over uw eigen ontvoering en die van uw vader zou hebben verhaald, heeft u geen idee waarom zij het voertuig van de Taliban onder vuur hadden genomen (CGVS, p.17), noch kan u zeggen of zij erin waren geslaagd uw ontvoerders te arresteren of dat deze konden ontsnappen (CGVS, p.17). U zegt dat u dat niet naar vroeg, wat toch bijzonder opmerkelijk is. Nadat u met de politie/het leger zou hebben gepraat, zou men u ook nog eens naar huis hebben gebracht. Dat u in dergelijk ruim tijdsbestek niet zou vragen of uw belagers nog op vrij voeten zijn, is niet aannemelijk.

Ook het vervolg van uw relaas overtuigt niet. Het is merkwaardig dat de Taliban dusdanig zouden hebben geïnvesteerd in uw gedwongen rekrutering, maar dat zij zich sinds uw vertrek uit Afghanistan opvallend gedeisd houden. U zegt dat hun lokale leider zowat om het jaar nog eens naar uw verblijfplaats komt informeren. Telkens zou uw familie dan zeggen dat zij niet weten waar u bent, waarna de leider van de Taliban dan telkenmale zou vragen om iets te laten weten mocht u opduiken (CGVS, p.7). Van deze Taliban, die u zouden willen doden, mag toch iets meer daadkracht worden verwacht. Bovendien is het zeer merkwaardig dat zij uw broers met rust laten. U zegt dat [S.] nu 15 jaar oud is, of één jaar ouder dan u (naar eigen zeggen) zou zijn geweest op het moment van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.6-7). [S.] kan volgens u het land bewerken, "de familie stelt het wel", zo voegt u eraan toe (CGVS, p.6). Het valt maar moeilijk te begrijpen dat de Taliban koste wat kost u zouden willen

inlijven, maar uw broer, die heden ouder zou zijn dan u zou zijn geweest ten tijde van uw vertrek, ongemoeid laten. U argumenteert dat u nu eenmaal de oudste zoon bent en dat de Taliban daarom denken dat u de geheimen van uw vader kent (CGVS, p.8), wat allerm minst kan overtuigen. Ook uw oom aan vaders zijde, die u tijdelijk onderdak bood en uw vertrek uit Afghanistan regelde, hoeft schijnbaar niets te vrezen. In de periode dat u bij hem onderdook, zouden de Taliban hem nochtans hebben opgezocht, met de vraag waar u was en waar de wapens van uw vader verborgen lagen (CGVS, p.18). Hoewel uit uw relaas blijkt dat uw oom daar geen antwoord op gaf, kan alleen maar worden vastgesteld dat uw oom heden, zeer geruime tijd na uw vertrek, nog steeds in het dorp woont en er zonder enig probleem de velden bewerkt (CGVS, p.6).

Tot slot wijst het CGVS op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Immers verklaarde u op 17 januari 2019 dat u voor uw vertrek uit het land nog één maand in het huis van uw zus in het district Paghman (provincie Kabul) verbleef (verklaring DVZ, vraag 10). Echter beweert u nu dat u daar niet geweest bent. U zou het huis van uw oom aan vaders zijde, eveneens woonachtig te Deh Afghanan, verlaten hebben, zou nog een nacht in Kabul hebben verbleven, om dan de volgende dag naar de grens te reizen en Afghanistan te verlaten (CGVS, p.18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw relaas, heeft u slechts ontkend dat u ooit zou hebben beweerd dat u een maand in het huis van uw zus woonde (CGVS, p.18). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het gehoorverslag d.d. 17 januari 2019 duidelijk lijkt en dat niet kan worden ingezien waarom men bij de DVZ dergelijke zaken zou toevoegen als u ze niet gezegd heeft.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw asielmotieven niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara moet uw identiteit en herkomst bevestigen. Deze elementen worden niet betwist. Dient bovendien te worden opgemerkt dat deze taskara geen bewijs levert voor uw zogezegde minderjarigheid. U stelt zelf dat dat de auteur van dit document uw leeftijd bepaalde op basis van uw uiterlijk (CGVS, p.4). De foto's van een persoon in uniform bewijzen niet dat dit uw vader is, laat staan dat u hiermee aantoont dat u problemen met de Taliban zou hebben gekend. Met het attest van een arts bevestigt deze louter dat u enkele littekens heeft, nergens wordt uitspraak gedaan over hoe u de verwondingen zou hebben opgelopen. Ook dit document kan uw geloofwaardigheid niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 – 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van *"het Koninklijk besluit van 11 maart 2003"*, van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde middelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij voldoet aan alle voorwaarden van een vluchteling, zoals bepaalt in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en gaat zij in op elk van deze voorwaarden. Hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, wenst de verzoekende partij dit te weerleggen in haar verzoekschrift.

Zij wijst erop dat haar verklaringen consistent zijn, daar zij bij DVZ hetzelfde relaas heeft gedaan als tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De verzoekende partij stelt dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 met betrekking tot Afghanistan en uit de EASO Country Guidance Nota omtrent Afghanistan van juni 2019 opgemaakt kan worden dat het gegeven dat haar vader een arbaki (lokale politie) was in het district Jalrez, een belangrijk materieel feit is. Zij betoogt dat het feit dat zij haar echte leeftijd niet kent, niet impliceert dat zij de Belgische autoriteiten op intentionele wijze tracht te misleiden. De verzoekende partij wijst er verder op dat, gelet op haar profiel als laaggeschoolde landbouwer, het niet verwonderlijk is dat zij weinig kan vertellen over de job van haar vader bij de politie. Bovendien stelt zij dat zij wel foto's van haar vader in zijn uniform heeft neergelegd. Het feit dat de verzoekende partij enkel vermoedens heeft waarom de taliban haar viseert, kan haar niet tegengeworpen worden, daar zij verklaart geen verdere informatie te hebben. Ook stelt de verzoekende partij dat haar moeilijk kwalijk genomen kan worden dat zij het verschil tussen de politie en het leger niet kent, gelet op haar profiel. Zij wijst erop dat de verwerende partij rekening moet houden met het gegeven dat de verzoekende partij niet werkzaam is bij het leger en dat zij, als landbouwer, niet spraakzaam is ten aanzien van de autoriteiten. Zij stelt dat de verwerende partij niet overtuigd is door het vervolg van verzoekers relaas, maar de verzoekende partij betoogt dat het niet onaannemelijk is dat de taliban haar nog steeds zoekt, gelet op het profiel van haar vader.

Wat betreft de aangehaalde tegenstrijdigheid in haar verklaringen, aangaande haar al dan niet verblijf van een maand bij haar zuster, wijst de verzoekende partij erop dat zij in haar verklaringen heeft aangehaald waar dit misverstand vandaan komt, namelijk van een tolk bij DVZ. Zij stelt dat er tijdens het gehoor bij het CGVS niet verder op in werd gegaan.

De verzoekende partij gaat dan verder in op de subsidiaire bescherming en stelt, met verwijzing naar verschillende rapporten, dat de taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak en dat het geweld sedert 2017 met 170% is toegenomen. Zij wijst erop dat er in 2018 meer dan 3000 mensen

noodgedwongen hun regio hebben verlaten. De verzoekende partij stelt verder dat het haar niet duidelijk is hoe zij haar regio veilig zou kunnen bereiken. Bovendien is het voor haar ook niet duidelijk waarom haar persoonlijke omstandigheden onvoldoende zouden zijn om de subsidiaire bescherming te kunnen krijgen.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar in hoofddorde de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen of om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn

aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een vrees om door de taliban gedood te worden. Zij stelt dat haar vader een arbaki (lokale politie) was in het district Jalrez. De taliban hebben dan een brief verspreid via de moskee met de vraag dat iedereen zijn werkzaamheden voor de overheid diende te staken. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat haar vader enig gehoor gaf aan deze brief. Op een dag, tegen eind augustus 2016, kwamen de taliban naar het huis van de verzoekende partij. Zij hebben toen de vader van de verzoekende partij meegenomen. De verzoekende partij en haar moeder probeerden hen tegen te houden, maar zij werden geslagen. De verzoekende partij of haar familie hebben sedert die dag niets meer van haar vader gehoord. Ongeveer 10 dagen later kwamen de taliban terug naar het huis van de verzoekende partij. Zij zeiden dat de verzoekende partij de geheimen van haar vader kende en vroegen haar waar haar vader zijn wapens bewaarde. De verzoekende partij verklaart dat zij hierop niet kon antwoorden, waarna zij werd geslagen. Zij verloor het bewustzijn en kwam weer bij in de auto van de taliban. Toen zij wakker werd, werd zij meteen geblinddoekt en achterin de wagen gestoken. Opeens brak een vuurgevecht uit. Toen het gevecht stopte, werd de verzoekende partij bevrijd door mensen van de Afghaanse autoriteiten. Zij brachten de verzoekende partij terug naar huis, waarna zij met haar familie naar een ziekenhuis ging om verzorging te krijgen. De taliban hadden haar immers verwond aan de arm en haar neus gebroken. Na haar ontslag uit het ziekenhuis, verbleef de verzoekende partij bij haar nonkel. Nadat de taliban opnieuw op zoek was gegaan naar de verzoekende partij, besloot de verzoekende partij te vluchten.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: haar taskara, enkele foto's van haar vader en een doktersattest.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de volgende nieuwe documenten neer: een verklaring van de dorpsoudsten en stukken met betrekking tot haar neef.

De taskara van de verzoekende partij bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Wat betreft de eerder voorgehouden minderjarigheid van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat de verzoekende partij op het moment van het indienen van het verzoek om internationale bescherming minstens 18 jaar was. De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift. De taskara kan daar dan ook geen afbreuk aan doen. Bovendien verklaart de verzoekende partij dat de leeftijd die op de taskara werd ingevuld, werd bepaald aan de hand van haar uiterlijk (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 4). Dit stuk heeft geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Wat betreft de neergelegde brief van de dorpsoudsten waarin het vluchtrelaas van de verzoekende partij wordt ondertekend, wijst de Raad op het gesolliciteerd karakter van dit schrijven. Deze brief werd immers opgesteld na het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie, meer bepaald uit de COI Focus Afghanistan: Corruptie en Documentenfraude van 21 november 2017, dat corruptie wijdverspreid is in alle sectoren van de Afghaanse maatschappij, zo ook bij entiteiten die niet tewerkgesteld zijn door de overheid, zoals dorpsouderen. Deze wijdverspreide corruptie en documentenfraude zorgt ervoor dat de waarachtigheid van Afghaanse documenten moeilijk te achterhalen is. Het neergelegd schrijven van de dorpsoudsten kan dan ook niet volstaan om de verzoekende partij internationale bescherming te geven.

In de neergelegde foto's kan telkens dezelfde man in uniform herkend worden. Er kan uit deze foto's echter geenszins afgeleid worden wie deze man is, laat staan dat het vaststaat dat het gaat om de vader van de verzoekende partij. Uit deze foto's blijkt ook niet waarom de verzoekende partij of haar familie problemen zou hebben met de taliban.

Uit het neergelegde doktersattest blijkt dat de verzoekende partij twee littekens heeft. Er staat echter geen enkele uitleg bij over hoe de verzoekende partij deze verwondingen zou hebben kunnen opgelopen. Het louter hebben van enkele littekens is onvoldoende als bewijs dat de verzoekende partij gevisceerd wordt door de taliban.

Wat betreft de neergelegde stukken aangaande de neef van de verzoekende partij, stelt de verzoekende partij ter terechtzitting dat haar neef haar familie opgezocht had, en dat hij, toen hij hun thuis verliet, werd doodgeschoten. De verzoekende partij stelt dat de taliban haar neef voor haar aanzien hebben. Uit de documenten die voorliggen blijkt echter geen verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de foto van de overleden persoon. Er wordt ook geen doodsoorzaak aangegeven. Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS van 6 september 2019 nergens melding gemaakt van een neef.

Gelet op de relatieve bewijswaarde en de inhoud van de documenten, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat haar vader voor de lokale politie werkte. De verzoekende partij verschaft maar heel weinig informatie over haar vaders werkzaamheden. Zo kan zij geenszins verduidelijken sinds wanneer haar vader bij de lokale politie werkte. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij veel voorbeelden kan geven van welk werk haar vader exact bij de lokale politie uitvoerde (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 12). Er blijkt verder dat de verzoekende partij niet alleen weinig informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van haar vader, maar ook over haar vader in het algemeen. Wanneer haar gevraagd wordt of zij iets kan vertellen over het verleden van haar vader, antwoordt de verzoekende partij: *"Ik kan me het niet herinneren, maar hij vertelde dat er in het verleden, toen er oorlog was met de Sovjets, dat hij toen een commandant was"*. Dit brengt vragen met zich mee, daar de verzoekende partij verklaart dat haar vader rond de 45 tot 50 jaar is, terwijl de oorlog tegen de Russen dateert van 1980 (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 9). De verzoekende partij slaagt er verder echter niet in om meer informatie te geven over de groepen van de mujahedin die tegen de Russen vochten of voor welke groep haar vader een commandant was. Wanneer hierop verder wordt gevraagd, stelt de verzoekende partij opeens dat haar vader toch geen commandant was (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 10). Zij kan dan ook niet duiden voor welke commandant haar vader dan toen wel werkte.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat haar vader sedert 1393 als arbaki gewerkt heeft en dat hij voordien voor de overheid werkte. Zij betoogt dat zij geen verdere informatie kan geven en dat dit te wijten valt aan het feit dat zij ongeletterd is. Dit argument kan echter niet overtuigen. Zelfs van een jonge ongeletterde man kan verwacht worden dat hij meer informatie kent over de dagdagelijkse bezigheden van zijn vader. De verzoekende partij is immers ook de oudste zoon van het gezin. Zij geeft zelf aan dat zij, samen met haar moeder, als enige op de hoogte was van enkele geheimen van haar vader (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 8). In dat opzicht is het zeer opmerkelijk dat de verzoekende partij; als een soort vertrouwenspersoon van haar vader, toch zo weinig informatie over hem kan verschaffen.

Gelet op deze vaststellingen, blijkt niet dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat haar vader een lid was van de lokale politie, waardoor de rest van haar vluchtrelaas ook op losse schroeven komt te staan.

De verzoekende partij kan met haar verklaringen niet overtuigen dat de taliban haar daadwerkelijk vervolgt. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij hebben de taliban haar vader, die enkel een gewoon lid van de lokale politie was, ontvoerd en hebben zij sindsdien geen enkele informatie meer over hem ontvangen (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 8 en 12). Zij verklaart voorts dat zij ongeveer tien dagen later zelf ontvoerd werd. Zo beweert de verzoekende partij dat de taliban haar vroeg om te vertellen waar haar vader de wapens verstopt had. De verzoekende partij maakt echter geenszins aannemelijk dat haar vader meerdere wapens bezat, noch kan zij duiden waarom de taliban dit zou denken. Haar vader was immers maar een gewoon lid van de arbaki. In het kader van zijn functie had hij één wapen, dat, volgens verzoekers verklaringen, bij zijn ontvoering werd afgenomen. De verzoekende partij maakt dus niet duidelijk waarom de taliban zou denken dat haar vader nog andere wapens had. Het antwoord dat de verzoekende partij verschaft, kan niet overtuigen: *"Hij werkte voor de overheid, daarom dachten ze dat hij veel wapens had en dat hij die in het huis verstopt had"*. Wanneer zij wordt geconfronteerd met haar eerdere verklaringen dat de taliban het huis hadden doorzocht en geen wapens hadden gevonden, stelt zij: *"We hadden land, misschien lag het in de tuin of elders op onze grond begraven"* (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 15). Deze verklaringen kunnen niet

overtuigen. Voorts zijn verzoekers verklaringen over de redenen waarom de taliban haar zoekt, niet consequent. Zo stelt zij eerst dat zij niet weet waarom zij belangrijk is voor de taliban, maar dat zij haar willen meenemen en dat zij voor hen moet werken. Zij verduidelijkt dat zij misschien “een vest” moet dragen of dat zij met hen moet meevechten (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 7). Wanneer haar wordt gevraagd waarom haar jongere broer, die momenteel ouder is dan de verzoekende partij toen zij problemen kreeg met de taliban, geen problemen kent, antwoordt zij opeens: *“Ik ben de oudste zoon van vader. Ze geloven dat ik alle geheimen van mijn vader ken. Dat ik weet waar de wapens zijn”* (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 8). Voorts komt het niet erg waarschijnlijk over dat de taliban na meer dan drie jaar nog steeds op zoek is naar enkele wapens van een lid van de lokale politie en dat de enige die hen daarmee zou kunnen helpen de verzoekende partij is, hoewel zij maar één keer per jaar aan de familie komen vragen waar de verzoekende partij zich bevindt (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 7). Bovendien blijkt geenszins waarom de jongere broers van de verzoekende partij, die op het moment van het gehoor 15 en 13 jaar zijn, volledig met rust gelaten worden, als het toch de bedoeling is om jongens te rekruteren om “een vest” te dragen of te laten meevechten. De familie van de verzoekende partij wordt eigenlijk volledig met rust gelaten en stellen het naar haar verklaringen goed (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 4).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de verklaringen aangaande verzoekers ontsnapping van de taliban niet plausibel zijn. De verzoekende partij beweert dat zij werd meegenomen door de taliban en dat zij, toen zij haar ogen opende, opeens in een auto was. Toen zij schreeuwde, werd zij geblinddoekt en in de laadbak van de auto gegooid. Maar enkele minuten later stopt de auto en hoort de verzoekende partij een vuurgevecht. Dan werd zij bevrijd. De verzoekende partij kan echter niet aangeven wie haar precies heeft bevrijd. Het ene moment stelt zij dat het gaat om het leger, een ander moment dat het gaat om de politie (stuk 16, vragenlijst CGVS 10 juli 2019, vraag 5 en stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 15). De verzoekende partij beweert later dat er geen verschil bestaat tussen het leger en de politie, wat zeer opmerkelijk is voor iemand die beweert de zoon te zijn van een lid van de lokale politie. Er kan van iemand met dat profiel wel degelijk verwacht worden het verschil te kennen tussen het leger en de politie. Bovendien kan zij weinig andere informatie verschaffen over deze bevrijding. Volgens haar heeft het vuurgevecht maar enkel minuten geduurd en werd zij dan uit de auto bevrijd. Waar de talibanleden dan waren, kan zij niet vertellen. Ondanks het feit dat zij in dezelfde auto zat, kon zij niet duiden of de talibanleden in de auto werden gedood, dan wel op die enkele minuten zijn kunnen vluchten. Later stelt zij dat de talibanleden er niet meer waren, maar hun auto wel. Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij deze informatie niet zou vragen aan haar bevrijders (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 16-17).

Uit de verdere verklaringen van de verzoekende partij blijkt bovendien een grote tegenstrijdigheid over de plaats waar zij naar toe gevlucht is. In haar eerste (kort) gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de verzoekende partij dat zij voor haar vertrek nog een maand bij haar zus in Paghman heeft verbleven (stuk 16, vragenlijst DVZ 17 januari 2019, vraag 10). In het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt de verzoekende partij daarentegen dat zij meteen met een auto naar Nimroz werd gebracht (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 18). Wanneer zij wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt de verzoekende partij dat zij niet bij haar zus verbleven heeft en dat het de fout is van de tolk bij DVZ. Zij verklaart dat de tolk een Iraniër was en dat deze niet kon begrijpen wat de verzoekende partij zei. Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Vooreerst blijkt niet dat de verzoekende partij tijdens het gehoor bij DVZ melding heeft gemaakt van het gegeven dat de tolk haar niet kon verstaan. Bovendien heeft de verzoekende partij het verslag ondertekend en staat er duidelijk vermeld dat dit verslag haar werd voorgelezen in het Dari. Daarenboven werd haar bij het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe het gehoor bij DVZ was verlopen, waarop zij verklaarde dat er geen veranderingen moesten gebeuren aan het verslag van DVZ en dat zij geen vergissingen heeft opgemerkt (stuk 6, gehoor CGVS 6 september 2019, p. 2). Zij kan dan ook niet zonder meer opeens beweren dat de bovenstaande tegenstrijdigheid door een fout van de tolk komt. Er kan ook niet ingezien worden hoe de tolk tot deze gegevens zou komen, indien de verzoekende partij dit niet verteld had.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

3.5.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.5.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07,

§ 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Deh Afghanan, gelegen in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, dient de situatie in het district Maidan Shahr gelegen in de provincie Maidan Wardak onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Logar, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Logar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance note van juni 2019, p. 118).

In andere woorden, de provincie Logar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Logar ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Maidan Shahr gelegen in de provincie Maidan Wardak dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat het district Maidan Shahr de provinciehoofdstad is van Maidan Wardak en ongeveer 40 km ten zuid-westen van Kaboel ligt. Er blijkt dat het district betwist gebied is met een relatief hoge talibanaanwezigheid. Uit dezelfde bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) elk jaar een kaart publiceert die de ernst van het conflict in Afghanistan weergeeft. Voor deze kaart baseert UNOCHA zich op een combinatie van drie

indicatoren: het aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, ontheemden ten gevolge van het conflict en burgerslachtoffers. Uit de recente landeninformatie blijkt specifiek met betrekking tot het district Maidan Shahr dat UNOCHA het district indeelt in de vierde hoogste categorie (EASO COI juni 2019, p.277). Er wordt in de meest recente landeninformatie gesteld dat er tussen 1 januari 2018 en 28 februari 2019 90 incidenten plaatsvonden door opstandelingen in de provincie Maidan Wardak. Twee burgers werden gedood en negen anderen verwond door een granaat in Maidan Shahr in juni 2018. Talibanleden hebben zelfmoordaanslagen gepleegd in Maidan Shahr in oktober 2018 en januari 2019, ten aanzien van een politiegebouw. De slachtoffers waren zowel mensen van de Afghaanse politie, burgers en de talibanleden zelf. De meest prominente aanval was een autobom bij een National Directorate of Security (NDS, Afghaanse Staatsveiligheid) in de buurt van Maidan Shahr, waarbij tussen de 12 tot 126 agenten van de NDS werden gedood. Meerdere medewerkers van de NDS werden ook als gijzelaars meegenomen na gevechten tussen de taliban en de NDS in juni 2018. Volgens een rapport aangaande geweld gerelateerd aan verkiezingen van UNAMA, werden in de provincie Maidan Wardak burgers bedreigd door de taliban door nachtbrieven, wegblokkades en gebruik van indirecte wapens, zoals granaten en explosieven (EASO COI juni 2019, p. 277 -278).

De Kaboel-Kandahar snelweg gaat door de districten Maidan Shahr, Narkh en Saydabab. De provinciale weg gaat van Maidan Shahr in het westen tot het district Bamyan. Op deze provinciale weg heeft de taliban enkele controlepunten opgesteld, terwijl er ook melding wordt gemaakt van Afghaanse nationale legersoldaten die lokale mensen bedreigen en slaan. De taliban int tevens ushr (belastingen) op de lokale wegen. Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Kaboel-Kandahar snelweg soms afgesloten wordt omwille van conflicten tussen de taliban en de Afghaanse autoriteiten (EASO COI juni 2019, p. 275 -276).

Uit de recente landeninformatie blijkt verder dat gedurende de periode tussen 1 januari 2018 en 31 december 2018, UNOCHA melding heeft gemaakt van 3 199 "*internally displaced persons*" (IDP, ontheemden) in de provincie Maidan Wardak. De meesten werden opgevangen in de eigen provincie of in één van de naburige provincies Kaboel en Ghazni. Tussen 1 januari 2019 en 28 februari 2019 werd geen IDP's gemeld. Uit de landeninformatie blijkt dat geen van deze 3 199 ontheemden uit het district Maidan Shahr komen, maar dat dit district wel 1 561 mensen hebben opgevangen (EASO COI juni 2019, p.279).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Maidan Shahr, gelegen in de provincie Maidan Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Deh Afghanistan, gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Maidan Shahr dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Maidan Shahr vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Maidan Shahr een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG en van artikel 27 van *“het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”*, maar geeft zij geenszins aan op welke wijze deze artikelen geschonden zouden zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS